

Gânduri de toamnă

Stefan Doroftei Doimaneanu

Tinerețea fuge de gânduri,
Maturitatea te pune pe gânduri,
Bătrânețea se hrănește cu gânduri.
(Eu)

Septembrie

Pașii-mi țicniți,
De ani betegiți,
Pășesc pe creste
De valuri,

Mă poartă spre lună
Unde se-adună
Din când în când
Idealuri.

Evadați din genune,
Zori plini de sfiiciune
Îmi trimit lumină
Prin pleoape,

De toamna trăirii,
De neputința iubirii
Sunt din ce în ce
Mai aproape.

Octombrie

Toamna rebelă se așterne
Pe viața-mi furioasă și gravă,
Drepturi își arogă și cerne
Ruginiul pe pădurea trândavă.

Cerul plânge picurând
Lacrimi diamantine pe frunze,
Codrul se trezește pufnind,
Soarelui aducându-i acuze.

Norii cu râvnă vâslesc
Pe vasta nesfârșire eternă,
Să ningă cu stele-și doresc
Să-mi scoată speranța din bernă.

Privesc în mine smerit...
Am fost un erou de baladă?
Spectacolul deja s-a sfârșit
Și aștept cortina să cadă.

.Noiembrie

Se-aude liniștea încet plângând,
Gându-mi rebel vine de nicăieri,
Revăd trăsuri pe nori zburând
La asfințit, în depărtate zări.

Cerul rănit, sătul de melodrame,
Înspăimântat de nimeni și nimic,
Trimite nesfârșite telegrame,
Ce-ajung la mine, pic cu pic.

Toți bidivii carelor astrale
Au dispărut în nove rătăcite,
Neliniștea-mi se-așează la taclale
Și-n Acheronul mitic mă trimite.

Neantul se topește-ncet în mine
Cu ploaie, fulgere și hărmălaie,
Se străduie din plin să îmi aline
Focul, ce-a devenit o vâlvătaie.

De-ar reuși, ce-ar mai putea gresa
În sufletu-mi bolnav de clipele uzate,
Pe cine-ar mai putea interesa
Un meteor țipând în miez de noapte.

Mai gol, mai singuratic ca oricând,
Fără speranțe, obosit și prăfuit,
Aștept ca zeii să se-ndure în curând
Să-mi poarte pașii lin spre infinit.